

РЕШЕНИЕ

№ 7000

гр. С., 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20221110136817 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: **17 622,76 лева** (седемнадесет хиляди шестстотин двадесет и два лева и 76 стотинки), представляваща неправомерно събрана пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ по изп. дело № 20189210400753 по описа на Ч. П., подлежаща на връщане, ведно със законна лихва за период от 11.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата **5 390,06 лева** (пет хиляди триста и деветдесет лева и 06 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 19.12.2018 г. до 23.12.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 27.01.2022 г. по ч.гр.д. № 917/2022 г. на СРС, 36 с-в.

Ищецът – „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД, твърди, че срещу него на 29.05.2018 г. било образувано изп.д. № 20189210400753 по описа на Ч. П. за събиране на сумите по изпълнителен лист от 19.06.2017 г., издаден по ч.гр.д. № 30771/2017 г. по описа на СРС, 88 с-в, като на 28.08.2018 г. държавата е била присъединена като вискател за сумата от 573 281,72 лв. Твърди, че ответникът не е извършил действия за принудително събиране на посочената от НАП сума, като на 18.12.2018 г. старши публичен изпълнител Кристина Манева със съобщение с изх. № С1... е уведомила ответника, че публичните задължения на ищеца са изцяло обезпечени. Твърди, че на 19.12.2018 г. е заплатил по сметка на ЧСИ П. сумата в размер на 17 622,76 лв., представляваща пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, изчислена на база материалния интерес от 573 281,72 лв. Счита, че посочената такса е събрана незаконосъобразно, тъй като за вземанията на държавата не се е държала пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, доколкото ЧСИ не е събрал суми за погасяването на публичните вземания на държавата. Сочи, че с тези действия ответникът е причинил на ищеца имуществени вреди в размер

на сумата от 17 622,76 лв., представляваща незаконосъобразно събрана пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ за вземанията на държавата в размер на 573 281,72 лв. Ето защо предявява настоящите иски за осъждане на ответника да му заплати посочената сума, ведно със законната лихва от 11.01.2022 г. до изплащане на вземането, както и лихва за забава за периода от 19.12.2018 г. до 23.12.2021 г. Претендира разноски по производството.

Ответникът – Ч. Х. П., оспорва предявените иски. Твърди, че за вземанията на държавата е било образувано изпълнително дело през 2014 г., като периодично са били налагани обезпечителни мерки и че не са били предприемани изпълнителни действия. Твърди, че вземанията на държавата са погасени именно чрез предприетите от ответника действия по изпълнението. Счита, че доколкото ищецът не е упражнил правото си на жалба по чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, се е преклудирало правото му да оспорва процесната такса по съдебен ред. Твърди, че законосъобразно е събрал процесната такса, доколкото плащането от страна на ищеца директно по сметка на държавата, не го освобождавало от задължението за плащане на таксите по изпълнителното дело. Оспорва да е налице противоправно поведение и вина от негова страна, както и наличието на причинна връзка между поведението на ответника и претърпените вреди. Ето защо моли за отхвърляне на предявените иски, като претендира разноски по производството.

Конституираното трето лице-помагач на страната на ответника ЧСИ М.М. – „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД заема становище за неоснователност на претенцията по същество и се присъединява изцяло към оспорванията на ответната страна.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

С оглед становището на ответника безспорни по делото и ненуждаещи се от доказване са обстоятелствата, че на 29.05.2018 г. е било образувано изп.д. № 20189210400753 по описа на Ч. П. за събиране на сумите по изпълнителен лист от 19.06.2017 г., издаден по ч.гр.д. № 30771/2017 г. по описа на СРС, 88 с-в, като на 28.08.2018 г. държавата е била присъединена като взискател за сумата от 573 281,72 лв.; че на 19.12.2018 г. ищецът е заплатил по сметка на ЧСИ П. сумата в размер на 17 622,76 лв., представляваща пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Гореизложеното се установява и от събраните по делото писмени доказателства.

Следователно безспорно установено по делото е, че исковата сума в размер на 17 622,76 лв. е реално платена на ответника Ч. П. действие СГС, от ищеца, като надлежните писмени доказателства по делото установяват, че плащането е осъществено с платежно нареждане на 19.12.2028 г. (л. 164 по ИД). От изпълнително дело изп.д. № 20189210400753 по описа на Ч. П. е видно, че същото е образувано по молба на взискателя „ЦКБ“ АД за събиране на следните суми: 412 210,02 лева – главница, ведно със законна лихва за периода от 16.05.2017 г. до изплащане на вземането, неустойка в размер на 11 667 лева, законна лихва в размер на 14788,49 лева за периода от 18.12.2014 г. до 15.05.2017 г. и 8923,31 лева разноски по делото. Не е спорно по делото, че е ЧСИ П. е присъединил като взискател държавата на основание чл. 458 ГПК (макар да няма нарочен акт по ИД), както и че присъединяването предхожда датата на погасяване на сумите от длъжника. От ИД се установява,

че ЧСИ П. е издал Покана за доброволно изпълнение с изх.№ 12694/31.05.2018 г., с която е приел за събиране освен сумите по по изпълнителен лист от 19.06.2017 г., издаден по ч.гр.д. № 30771/2017 г. по описа на СРС, 88 с-в, и такса по т.26 ТТРЗЧСИ в размер на 15 798,87 лева. Поканата е връчена на длъжника на 18.06.2018 г. На 29.05.2018 г. е отправено от ЧСИ П. искане до НАП за издаване на документи (л. 13 по ИД). На л. 18 по ИД се съдържа постановление за налагане на обезпечителни мерки, от което е видно че на 13.03.2018 г. в полза на НАП за събиране на изискуемо публично вземане по ИД № 22140004918/2014 г. в размер на 460 0612,36 лева е наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на задълженото лице „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД. От кориците на ИД се установява, че 04.06.2018 г. ЧСИ П. е отправил ново искане до НАП, в качеството на обезпечен кредитор и с цел изтичането на сроковете по чл. 191, ал. 2 ДОПК, за допълнителна информация кога е започнало принудителното изпълнение срещу длъжника „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД с цел извършване на опис и оценка на недвижимо имущество, върху което има вписана в полза на НАП възбрана. С писмо с вх. номер 15078/13.07.2018 г. НАП е отговорил, че по отношение на недвижимия имот, собственост на „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД са наложени обезпечителни мерки – възбрана от 31.03.2018 г. и е насрочен опис за 09.08.2018 г. С писмо от 16.10.2018 г. (л. 85 по ИД), ЧСИ П. е оправил ново искане за допълнителна информация от НАП – кога е образувано ИД и какви обезпечителни мерки са предприети по него. С писмо от 29.10.2028 г. (л. 86 ИД) НАП е посочил какви са наложените действия по обезпечаване на публичния дълг. На лист 88 от ИД се съдържа издадено удостоверение по чл. 87, ал. 6 ДОПК с изх.номер 220201800375597/18.12.2018 г., от съдържанието на което е видно, че „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД няма публични задължения. С молба от 13.12.2018г. вискателят „ЦКБ“ АД е поискал да бъде вдигната наложената върху длъжниковия имот възбрана. Със съобщение от 18.12.2018 г. (л. 92 ИД) ЧСИ П. е уведомил длъжникът, че има публични задължения в размер на 573 281, 72 лева и че пълният размер на задължението по ИД възлиза на 1 121 326,16 лева. С молба от 19.12.2018 г. (л. 97 по ИД) вискателят „ЦКБ“ АД е поискал прекратяване на изпълнителното дело на осн. чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК. От ЧСИ П. е издадена сметка № .../19.12.2018 г., в която е посочен размерът на таксите дължими по изп. дело. в общ размер от 33 912, 26 лева. Видно от посочената сметка е, че е определена такса по чл. 26 за изпълнение на парично вземане от 573 281,72 лева в размер на 14 685,63 лева без ДДС или 17 622.76 лева с ДДС. Сумата в размер на 33 912, 26 лева е заплатена от длъжника на 19.12.2018 г. (л. 164 ИД). С постановление от 19.12.2018 г. изпълнителното производство е прекратено на осн. чл. 433, ал.1, т. 2 ГПК. Не е спорно по делото, че към 18.12.2018 г. публичните задължения на ищеца „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД са изцяло погасени от него като това се установява и от приложеното по изп. дело Удостоверение по чл. 87, ал. 6 ДОПК с изх.номер 220201800375597/18.12.2018 г. на НАП. Независимо от това и след посочената дата, на 19.12.2018 г. длъжникът „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД е превел по сметка на ответника дължимата пропорционална такса в размер на 14 685,63 лева без ДДС или 17 622.76 лева с ДДС, събрана върху публичното вземане в размер на 573 281, 72 лева. От приложеното по делото писмо с изх. номер С1.../18.12.2018 г. (л. 66 по делото) се установява, че НАП е уведомило ЧСИ П., че публичните

задължения на „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД са изцяло обезпечени и в случай че няма друго неудовлетворено вземане по изпълнително дело № 20189210400753, същото следва да бъде прекратено. От писмо с изх. № С.../29.03.2023 г. на НПА (л. 65 гръб по делото) се установява, че писмо с изх. номер С1.../18.12.2018 г. е издадено по изп. дело № 22140004918/2014 г. и че същото е прекратено и архивирано, поради което не може да се предостави информация за датата на връчването му на ЧСИ П.. Не са представени по делото доказателства, че третите задължени лица на основание чл. 508 ГПК са превеждали на ЧСИ суми въз основа на наложените запови. Всъщност и ищецът и ответника твърдят, че „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД е погасявало задълженията си към фиска пряко в полза на вискателя – по сметка на НАП.

Други релевантни за правния спор доказателства не са събрани.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във връзка с чл. 45, ал. 1 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е да установи пълно и главно следните предпоставки, а именно – 1) противоправно деяние на ЧСИ, осъществено при и по повод изпълнение на служебните му задължения, 2) реално причинени вреди на ищеца, 3) причинна връзка между настъпилата вреда и деянието, както и вземанията си по размер. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/, като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на делинквента.

В тежест на ответника е да докаже плащане, както и своите правоизключващи или правопогасяващи възражения.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

С формираната трайна съдебна практика с постановени по реда на чл. 290 ГПК решения на ВКС- решение № 340 от 8.01.13 г. по гр. дело № 1295/2011 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 139 от 31.05.2011 г. по гр. д. № 1445/2009 г. на ВКС, ГК, IV ГО, решение № 184 от 21.09.2011 г. по гр. д. № 1124/2010 г. на ВКС, ГК, III ГО; решение № 43 от 28.05.2019 г. по гр. д. № 2474/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО и др.) е прието, че частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка означава, че уврежданият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането. При иск предявен на основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ отговорността ще е налице когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение на дейността на ЧСИ и причинна връзка. Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител. Принудителното изпълнение е процесуално законосъобразно, когато изпълняемото вземане е удостоверено в изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на принудително изпълнение и са спазени другите изисквания на процесуалния закон. Противоправността,

която е елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение, се състои в процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител.

В конкретния случай ищецът се позовава на незаконосъобразно действие от страна на Ч. П. - незаконосъобразно събрана пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ по изп. дело № 20189210400753.

Във връзка с доводите на ответника, че ищецът не се е възползвал от правото да обжалва посочените от него в исковата молба изпълнителни действия, е нужно да се отбележи, че съгласно формираната по този въпрос съдебна практика производствата по иск за обезщетение и по жалба срещу действие на съдебния изпълнител имат различен предмет и висиящността на едното с нищо не влияе на висиящността на другото, както и изхода по едното не обуславя с нищо изхода по другото, тъй като обективните предели на силата на пресъдено нещо на решенията по двата различни предмета не съвпадат (решение № 139 от 31.05.2011 г. по гр. д. № 1445/2009 г., на ВКС, ГК, IV ГО и др.). Ето защо по деликтния иск с правно основание чл.74, ал.1 ЗЧСИ противоправността, която е елемент от фактическия състав на спорното вземане за обезщетение, се състои в процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител, която подлежи на самостоятелна преценка от съда, сезиран с този иск. Тази преценка не е обусловена от това дали страната е упражнила или не правото си на жалба, както и съдът не е обвързан от произнасянето по жалба срещу конкретно изпълнително действие. Това е така защото по конститутивния иск процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител е преюдициалното правоотношение, което поражда потестативното право, предмет на делото, поради което това преюдициалното правоотношение, не се обхваща от обективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебното решение по конститутивния иск. Ето защо при предявен деликтен иск с правно основание чл.74, ал.1 ГПК съдът е длъжен да извърши самостоятелна преценка относно процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител. С оглед на това неупражняването на правото на жалба от страна на длъжника не може да санира противоправното действие или бездействие на съдебния изпълнител и настоящия иск е допустим.

Както бе посочено по-горе, по силата на изричен законов регламент – чл. 441 ГПК, частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При иск, предявен на основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ отговорността ще е налице когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение на дейността на ЧСИ и причинна връзка. Ето защо по този деликтен иск следва да се извърши преценка на процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител. Противоправността е елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение, и се състои в процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител – в този смисъл и Решение № 196 от 20.07.2012 г. по гр.д.№ 1555/2011 г., III г.о. на ВКС.

При това положение същественият за спора въпрос, от чиито отговор зависи и основателността на исковата претенция, е именно законосъобразно ли е начислена и събрана пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ върху

публичното вземане в размер на 573 281,72 лева (събраната такса по чл. 26 върху вземането в размер на 514 229,44 лева не е предмет на разглеждане в настоящото производство). Последната се определя още като резултативна такса – или възнаграждение на частния съдебен изпълнител за действията по принудително удовлетворяване на приетите за събиране суми; начислява се съобразно с материалния интерес, но конкретния ѝ размер се определя от събраната в хода на принудителното изпълнение сума, отишла в погашение на задълженията към взыкателя.

Законът е абсолютно ясен и не се нуждае от тълкуване, като в тази посока е и константната съдебна практика, че процесната такса по т.26 ТТРЗЧСИ *се дължи само върху събраната сума*. В подкрепа на този извод е и Забележка 1 към т. 26, предвиждаща, че при частично събиране на паричното вземане таксата се определя за целия дълг, но се събира част, съответстваща на събраната сума. От данните по делото безспорно се установява, че ЧСИ П. е наложил възбрана върху имот на длъжника „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД. Няма данни по ИД да са налагани запори върху вземания на „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД при съответни банки. Не е спорно нито в теорията, нито в практиката, че изпълнението върху парични вземания на длъжника от трети лица се осъществява чрез тяхното събиране. Фактически данни за събиране на суми в резултат на наложени запори по ИД няма. Няма данни и да са предприети последващи действия върху възбранения имот. Ето защо по аргумент за противното от т. 26 ТТРЗЧСИ след като ответният частен съдебен изпълнител не е събрал суми в полза на държавата, която е присъединил по право като взыкател на основание чл. 458 ГПК, то и т. 26 ТТРЗЧСИ е неприложима и *процесната пропорционална такса е събрана незаконосъобразно*.

Нещо повече – между страните в производството, както вече бе посочено, не е налице спор досежно факта, че длъжникът КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД е погасявал задълженията си направо по сметка на НАП. Предвид гореизложеното и кредитирайки това признание на неизгоден за ЧСИ факт, настоящия съд приема, че претендираната и платена такса в размер на исковата сума частният съдебен изпълнител – ответник по иска, не е имал право да събира по процесното изпълнителното дело. Следва да се отбележи и друго - при множество взыскатели събраните в резултат на осъществен изпълнителен способ суми, се разпределят между кредиторите от частният съдебен изпълнител по реда на привилегиите, установени с чл. 136 ЗЗД. Или иначе казано - с присъединяването на кредитор възниква задължение за съдебния изпълнител да постанови разпределение на постъпленията по делото съобразно предвиденото в чл. 460 ГПК, като най-напред отдели суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочтително удовлетворение, а остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. В конкретния случай, не се спори, че такова разпределение не е извършвано по изп.дело, което още веднъж подкрепя извода, че таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ е неправомерно събрана. В този смисъл следва да се съобразят и разпоредбите на чл. 191 ДОПК и чл. 87, ал.6 ДОПК. Първата от тях – чл. 191, ал. 1 ДОПК урежда конкуренцията между принудителното изпълнение по реда на двата специални закона – ДОПК и ГПК, определяйки, че съдебният изпълнител не следва да извършва разпределение на постъпилите суми за вземане на държавата, за което е започнато принудително изпълнение за събиране на публични вземания по ДОПК, какъвто именно е и настоящия случай, тъй като спрямо ищецът е

образувано изп. дело № 22140004918/2014 г. за събиране на изискуемо публично вземане в размер на 460 0612,36 лева, по което на 31.03.2018 г. е наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на задълженото лице „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД.

Отделно от това на ответника – ЧСИ П. е представено и Удостоверение с изх.номер 220201800375597/18.12.2018 г. по чл. 87, ал. 6 ДОПК г., в което е посочено, че длъжникът –ищец в настоящото производство не е имал към същата дата публични задължения. Този документ има удостоверително действие, изхождайки от длъжностно лице, издаден е в кръга на службата му (органът по приходите по смисъла на ДОПК), по установените форма и ред, поради което по силата на чл. 179 ГПК се е ползвал с материална доказателствена сила за отразените в него обстоятелства за длъжника „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД. Правилото на чл. 87, ал. 6, изр. последно ДОПК е установено предвид това, че макар по законов регламент актовете, установяващи задължения на гражданите и юридическите лица към държавата да подлежат на предварително изпълнение, то засегнатите лица могат да обжалват същите пред съответния административен орган и пред съда, поради което едва с потвърждаване на акта (в случая ревизионния акт) с влязло в сила решение на съда, може да се приеме, че се дължи законосъобразно в полза на фиска, като събраните без основание суми ще подлежат на връщане. Ето защо при наличие на надлежно писмено доказателство за липса на задължения на „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“ ЕАД към държавата, Ч. П. е следвало да прекрати изпълнителното производство, да вдигне наложените обезпечителни мерки и да не събира пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ върху вземането в размер на 573 281,72 лева. (в този смисъл Решение № 6086/24.08.2017 г. по възз.гр. дело № 88212/2016 г. на СГС).

При съобразяване на всичко изложено настоящата инстанция формира категоричен извод за кумулативното наличие на предпоставките, обосноваващи ангажиране на отговорността на ответния частен съдебен изпълнител по реда на чл. 441 ГПК вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45 ЗЗД, обективирани в противоправно събрана пропорционална такса в размер на 17 622,76 лева с ДДС, която съставлява реално и закономерно понесена имуществена вреда, вследствие от действията на ответника по изп.д.№ 20189210400753 в качеството му на частен съдебен изпълнител.

Предвид основателността на главния иск, основателен се явява и искът за присъждане на лихва за забава върху сумата за главница. В Решение № 1048 от 18.07.2001 г. на ВКС по гр. д. № 1022/2000 г., IV г. о. е отбелязано, че „Лихвите върху обезщетението за неправомерно увреждане са компенсаторни, а не мораторни; те се дължат от деня на събитието, като определянето на този момент е задължение на съда“. Тъй като отговорността на съдебния изпълнител е вид деликтна отговорност, то лихви се дължат от деня на неправомерното увреждане. С оглед изложеното искът за сумата 5 390,06 лева (пет хиляди триста и деветдесет лева и 06 стотинки), представляваща лихва за период от 19.12.2018 г. до 23.12.2021 г. е изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора и предвид изрично направеното искане в тази насока, право на разноски възниква за ищеца за посочените в списъка по чл. 80 ГПК суми (л. 42)- 460, 16 лева заплатена държавна такса и 1670 лева

заплатено адвокатско възнаграждение в брой, съгласно представен договор за правна защита и съдействие. За неоснователно съдът намира възражението за прекомерност на претендираното от ответната страна адвокатско възнаграждение. Същото е съобразено с правната и фактическа сложност на делото и минималните размери предвидени в Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения при съобразяване, че в производството са предявени два обективно кумулативно съединение осъдителни иски.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I ГО, 36 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „**КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН**“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Б.“ 51, ет. 19 против **Ч. Х. П.**, с рег. № 921 е Регистъра на Камарата на ЧСИ с район на действие – Софийски градски съд със съдебен адрес: гр. С., ул. „К.Ш.“ № 4, ет.1 иск с пр. основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във връзка с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, че **Ч. Х. П. дължи на „КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН“** следните суми: **17 622,76 лева**, представляваща незаконосъобразно събрана пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ по изп. дело № 20189210400753 по описа на Ч. П., подлежаща на връщане, ведно със законна лихва за период от 11.01.2022 г. до изплащане на вземането и сумата **5 390,06 лева**, представляваща лихва за период от 19.12.2018 г. до 23.12.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 27.01.2022 г. по ч.гр.д. № 917/2022 г. на СРС, 36 с-в.

ОСЪЖДА Ч. Х. П., с рег. № 921 е Регистъра на Камарата на ЧСИ с район на действие – Софийски градски съд със съдебен адрес: гр. С., ул. „К.Ш.“ № 4, ет.1 да заплати на „**КЕЙ ДИВЕЛЪПМЪНТ КОНСТРАКШЪН**“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Б.“ 51, ет. 19 на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **460, 16 лева** заплатена държавна такса и сумата от **1670,00 лева** заплатено адвокатско възнаграждение

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника Ч. Х. П. – **ЗК „ЛЕВ ИНС” АД**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____